

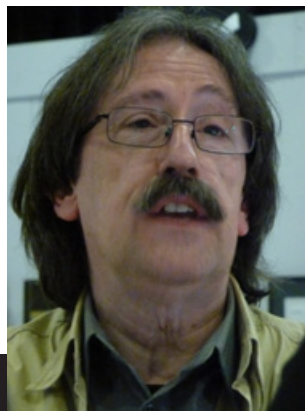

50 anys sense Billie Holiday

- 2 de maig del 2015 a les 18,30 h
- En el marc de la Massana còmic 19a edició
- A la Massana Còmic, sala la Closeta

August Tharrats i Pascual Tha

Dibuixant i músic

▲ Currículum

August Tharrats i Pascual, que signa com a *Tha*, és il·lustrador, pianista i dibuixant de còmics. Nascut a Barcelona el 2 d'octubre de 1956. És nebot del pintor Joan Josep Tharrats i germà del guionista Joan Tharrats. Junts, en companyia de Paco Mir i Sirvent, van constituir el col·lectiu Quatricomia 4.

Biografia

Al còmic

August Tharrats va començar la seva carrera professional amb només 15 anys, dibuixant les sèries *Patufatubadix* (1971) i *Els Ninots* (1972) per *En Patufet*. Posteriorment va treballar per a l'editorial Bruguera com a entintador dels dibuixos d'alguns dels dibuixants més emblemàtics, entre d'altres, Francisco Ibáñez, José Escobar, Martz Schmidt, Robert Segura i sobretot Raf.

El 1975 va crear el personatge *Fort Baby* i el 1978, *Ergo* amb guions de Sirvent i TP Bigart (pseudònim de Joan Tharrats), respectivament, per a la revista de còmics *TBO*, *A TBO*, 2000 juntament amb el grup Quatricomia s'encarregaran de la secció "La Habichuela". Més tard treballaria amb el seu germà a la revista que ell dirigia (*Primeras Noticias*). A la dècada dels anys vuitanta, tots dos van publicar a *El Jueves* les sèries *Ciclo XXI* i *¡Qué Gente!*. A la revista *Cimoc* va treballar amb altres guionistes com Andreu Martín i Víctor Mora.

A la música

En deixar el món del còmic es va dedicar majorment a la música i més concretament al jazz. El 1993 va formar un grup de música anomenat August Tharrats Trio amb Txell Sust com a cantant, i també ha tocat el piano en grups com Big Mama.

Com a dibuixant de còmics

- 1971 *Patufatubadix* per a *En Patufet*.
- 1972 *Els Ninots* per a *En Patufet*.
- 1975 *Fort Baby*, amb guions de Sirvent, per a *TBO*.
- 1978 *Ergo*, amb guions de Tharrats, per a *TBO*.
- 1979 *El Troglodita*, amb guions de Tharrats, per a *Primeras Noticias*.
- 1981 *Ciclo XXI*, *odisea cotidiana*, amb guions de Tharrats, per a *El Jueves*.

- 1982 *¡Qué gente!*, amb guions de Tharrats, per a *El Jueves* (recopilació en quatre àlbums diferents, amb el mateix títol, dins de la col·lecció *Pendones del Humor*).
- 1982 *Momentos*, amb guions de Tharrats (recopilació d'històries publicades a *El Papsu*) Ediciones de la Torre.
- 1982 *La guerra de los dioses*, amb guió d'Andreu Martín, per a *Cimoc* (editat posteriorment en àlbum per Norma Editorial).
- 1984 *El miércoles, mercado*, amb Francisco Mir, Sirvent i Tharrats, per a *El Jueves*.
- 1984 *Historias frías*, amb guions de Jorge Zentner, per a *Cimoc*.
- 1987 *La Guerra Civil Española* per a *Cimoc*.
- 1988 *Absurdus Delirium* amb guions de T. P. Bigart (recopilació de material publicat en *Fluide Glacial*), editorial Complot.
- 1988 *Personal Digital*, amb guions de Tharrats, per a *PCFormat*.
- 2004 *Absurdus Delirium*, amb guions de Tharrats (recopilació més àmplia) per a la franquícia espanyola de Glénat (ara Editores de Tebeos).
- 2008 *Todo es posible*, amb guions de Tharrats, per a la franquícia espanyola de Glénat (ara Editores de Tebeos).

Com a il·lustrador:

- 1982 *El cas misteriós del Dr. Jekyll i Mr. Hyde*
- 1982-1984 *Frankenstein*
- 1986 *La matèria dels somnis* de Jaume Fuster
- 1986 *Robinson Crusoe*
- 1987 *Miguel Strogoff*
- 1988 *Infierno forestal* d'Andreu Martín i Juanjo Sarto
- 1988 *Salvemos la Antártida* d'Andreu Martín i Juanjo Sarto
- 1989 *Joves Monstres* (La Magrana)
- 1989 *S.O.S., canguros* d'Andreu Martín i Juanjo Sarto
- 1990 *El nuevo Kama Sutra*, per a "El Jueves"
- 1993 *Silenci capità* de Josep Vallverdú i Aixalà
- 1994 *De ratones y hombres* de John Steinbeck
- 1995 *Llor* de Núria Pradas (editorial Cruïlla)
- 2006 *El hombre del saco* de Josep Maria Jové (editorial La Galera).
- 2009 *50 años sin Billie*.

Com a pianista (Txell Sust & August Tharrats Trio) per a La Cold Records:

- 1995 *Bluetime*
- 1997 *Gran Hotel Havana*
- 2003 *NonStop*.

Àngels Mach

Hem convençut a il·lustrador i pianista August Tharrats THA perquè ens expliqui el procés de creació del còmic, amb les lletres de les cançons de la Billie Holiday. Aquest any, és el centenari del seu naixement. La Societat Andorrana de Ciències t'ha demanat que participis en les nostres publicacions explicant això, si ens en pots fer una pinzellada.

Tha

Aquest llibre de la Billie Holiday, és curiós que no m'ho proposi cap editorial de còmics. És una discogràfica que lògicament fa discos evidentment i se li va ocórrer fer una col·lecció d'àlbums de biografies de músics famosos, que inclouria dos CD d'aquest músic i explicar-ne la biografia. En aquesta col·lecció va sortir Tete Montoliu, Pete Seeger, Miles Davis, Chet Baker, Elvis Presley i a mi em van proposar de fer el de Billie Holiday.

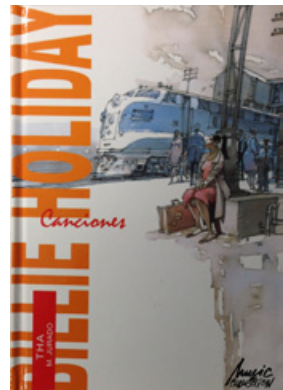
A mi em va semblar una bona idea. Així podia conjugar les dues passions, que són el dibuix i el Jazz. Em va semblar un projecte perfecte. Llavors vaig pensar, la biografia de la Billie Holiday, ja s'ha fet en pel·lícula. El Muñoz i Sanpayo, em sembla que li van fer un còmic. Existeix la biografia de la Billie Holiday en llibre. Llavors em va semblar que era una mica 'más de lo mismo', no? I vaig pensar, per què no ho fem des d'un punt de vista diferent? Podem, per exemple, escollir cançons del repertori de la Billie Holiday. Com que les cançons expliquen històries, jo dibuixo aquesta història. I estem dibuixant històries, vinculades a Billie Holiday, que és el seu repertori. I els va semblar bé la idea i és un enfocament diferent.

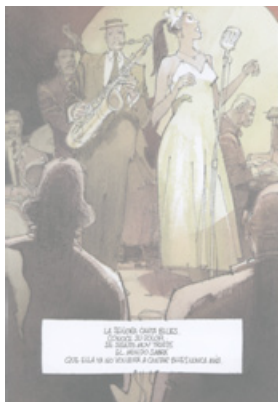
La meua feina va ser agafar els més de quatre-cents temes que té la Billie Holiday en el seu repertori i començar a fer tria. En part era una mica 'fàcil', perquè en el Jazz o en el Blues, hi ha molts temes que acaben explicant el mateix. 'Lover man' o 'My man', les melodies són diferents, però la lletra ve a dir el mateix, en resum. És allò de: el meu home em pega, el meu home no m'estima, tot és un desastre tot. I d'aquestes n'hi ha moltes.

Jo per una banda, vaig haver d'anar a buscar cançons d'aquest tema i que hi haguessin altres temes, que no fos sempre això i que fossin visualment il·lustrables. Perquè hi pot haver un tema molt maco, però que visualment no dóna, no?

Llavors vaig aconseguir una col·lecció de cançons, que totes fossin diferents i que visualment fossin diferents. Això va donar 19 cançons, que són les que hi ha en el llibre. El procés interessant és escoltar les cançons, entrar en aquell món, escoltar aquella veu típica de la Billie Holiday i posar-me a treballar. El més interessant és poder fer seqüències de les cançons. Això m'ha semblat interessant. Bàsicament és això, per sobre. No us empenyaré més. Si voleu fer alguna pregunta, curiositat o així?

També he de dir que en el llibre, en l'última part, hi ha una cosa interessant que no se'n parla mai, que és la història de les cançons. Coneixem per exemple -que no és la Billie Holiday- però per entendre'ns, 'My way' del Frank Sinatra. Estupendo. 'My way' no és del Frank Sinatra. Ni el Frank Sinatra va compondre un tema en la seva vida. No passa res. Aquests errors de vegades passen. 'My way' és d'un cantant francès,

equivalent del Camilo Sesto francès de l'època. És interessant. La història de les cançons és interessant. Moltes cançons s'han fet famoses després de molts anys de fracassar. O fer un espectacle a Broadway que és un desastre, però que hi ha una cançó bona que és aquesta que ha triomfat després amb els anys. O gràcies a que la va gravar Louis Armstrong s'ha fet famosa. Si no, no s'hagués fet famosa mai.

I el que més em sorpren és això, que cap editorial de còmics s'hi ha interessat, com per exemple, aquí a La Massana. Si això que crec que és interessant per a mi, amb tota la modèstia dic que és interessant. Aquest és l'únic festival de còmics que s'ha interessat per aquest llibre. S'ha exposat només una vegada més, que ha estat al Museu de Belles Arts de Vitòria, dins del marc del Festival de Jazz. A ningú li interessa un 'pito'. Ja no dic a Barcelona, que allò ja és ..., ni estan nominats ni m'han donat

el premi, potser no me'l mereixo. Espectacular. Agrair gent com aquí a La Massana, que són receptius a aquests temes i anar fent. La vida del dibuixant és una mica aquesta. Seguir el teu camí. 'La soledad del corredor de fondo'. Anar fent, i de tant en tant, van sortint coses.

Jordi Coll

Jo, entre tant estava buscant una notícia que he vist aquest matí. No és que estigui enganxat al mòbil i que sigui una falta d'educació, sinó és que avui he llegit la notícia aquesta. Ha mort B.B. King, que era el compositor de la cançó 'Stand by me'.

Tha

Exactament. La història, a qui li interressi el jazz, sí que permetria fer una col·lecció d'àlbums interminables. La història del jazz i del blues és immensa. Plena de personatges i històries. També hi ha molt de mite. Però és d'una riquesa espectacular. El blues a Nova Orleans l'entenen d'una manera, a Chicago d'una altra, a Kansas City d'una altra. Per mi és com el flamenc. Als que no sabem de flamenc, ens sona ahhh, tacatà. Però que passa? Les sevillanes és una cosa. El fandango és una altra. El de Jerez és una altra. És immens. I en el jazz passa una mica això. Depèn de l'època, de la ciutat. És d'una riquesa tremenda. Això ho va patir la Billie Holiday. La Billie Holiday va estar perseguida. Li van retirar la llicència. Va cantar pel racisme. Depèn de quines ciutats, no podia cantar, en fi. Històries tremendes. Que són reals a més a més. No són novel·les. Si algú té una pregunta?

Persona del públic

Coneixes o tenies alguna referència d'algun altre llibre clip, que il·lustrés cançons amb textos?

Tha

A França, sembla que hi havia una col·lecció. El llibre és de setze pàgines amb un CD. Una mica és això, un CD i la historieta.

Aquí es va fer un llibre de seixanta-quatre pàgines amb dos CD. Amb un dossier al darrera de cançons. Aquesta col·lecció està molt més aconseguida que la francesa. Tot i que a França hi havia això abans, però no hi era amb les característiques que té aquesta.

Persona del públic

Ara jo també faré un incís i explicaré 'el truco del almendruco'. Vejam, tu quan publicues un disc pagues un 21% d'IVA. Però el truc on està? En què jo trec una revista i llavors com que és una revista, pago el 4% d'IVA i, en teoria regalo el CD. Això ho van fer amb els videojocs i amb tota aquesta ... Sortien revistes que eren 16 pàgines i regalaven el CD. En realitat estaven venent el CD, però per no pagar el 21% d'IVA, feien el truc. Feien la revista i regalaven el CD. T'estic venent el CD, però és una revista.

Vejam al cap i a la fi, també és una cosa de dir: Avui dia com que es pirateja tant la música, moltes vegades què és el que fan? Fan el CD de música i afegeixen un DVD amb imatges inèdites de les gravacions.

Tha

O un llibret, perquè tinguis ganes de comprar-te el CD. Has d'oferir alguna cosa més que un CD.

Persona del públic

Si et descarreges les cançons, les tens, però no tens el còmic. En aquest cas val tant el còmic, com la música que et puguis comprar. Amb lo qual, aquí a Andorra no ho sé, però a Espanya és la capital del Corsario de Hierro...

Tha

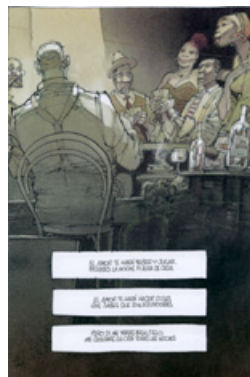
Com anècdota, per acabar d'afegir més merder al nivell cultural d'Espanya, que és espectacular i quan es fa la cultura sota el ministre Wert, s'acaba d'arreglar. Aquest llibre té una característica molt interessant. És un llibre, però té dos CD. Això és massa intel·ligent per la gent. Això és molt fort. Llavors què passa? Aquest llibre no es troba enlloc. Per què, on el posem? A la secció de discos? O a la secció de llibres? I com que això per ells és massa fort, no es troba enlloc.

Jordi Coll

Es pot posar a la secció de queviures.

Tha

Una vegada, que em va fer il·lusió, tot i que em va sorprendre, en vaig veure dos exemplars a la Fnac, a la secció de discos, dic: mira'l. Va ser una cosa estranya. Un petit miratge.

Jordi Coll

Això fa que moltes vegades, l'autor vagi a les botigues i vegi que el seu àlbum no hi és. S'han venut tots! Està exhaurit i el cabron de l'editor no em diu res i em deu una de royalties. A saber on són! Normalment moltes vegades ens els tornen de la distribuïdora en caixes, amb el mateix precinte que han sortit de la impremta. Amb lo qual tu entregues 1.000 àlbums a la distribuïdora, pensant-te que això estarà distribuït a tota Espanya i sí, ho veus a dues o tres botigues. Escolta, que he anat a l'Antifaz Còmic i resulta que només en queden dos. No. No és que només en quedin dos. És que segurament només n'hi han portat dos. On són els altres 998? Doncs segurament estan criant pols a l'estanteria de la distribuïdora.

O això, o la mania que tenen perquè diguéssim jo sóc xapat a l'antiga i prefereixo treballar amb la llibreria de tota la vida.

Clar, si no se'n van a les grans superfícies. És que en la gran superfície, tot és gran. La llibreria demana dos, tres, quatre o cinc exemplars perquè sap que té dos, tres o quatre persones que estan interessades en aquest llibre i al llibreter com que els té confiança, és el petit comerç, és el comerç proper, li fan arribar.

Clar, la gran superfície té la pila així de llibres, que n'hi ha cent que és el que dic jo, sí, van molt bé per quan serveixen els vermuts. Per posar les safates, quan fan les presentacions. Però és clar, en aquesta pila de cent, segurament en vendran un o dos. Els de dalt de tot. La resta, te'ls tornaran al cap de sis mesos, fets un nyap. Després tu dius i ara amb això, que faig? Perquè no ho puc redistribuir i depèn on el porti diran, que si això, que si allò...

Hi ha una tècnica de distribució que se'n diu en cascada. Que és que les revistes surten a les principals capitals de província. La primera edició surt i se'n va a Madrid i a Barcelona. Passa el mes, recullen les revistes i llavors les distribueixen a Saragossa, a València, a Bilbao. Les recullen a cap d'un mes i ara se'n va a Sevilla, a Granada i a Màlaga. Les recullen. Clar, imagina't el procés. Enviar-la, tenir-la al quiosc, exposar-la, plou, neva, s'hi caga un colom, la recull, la tornes a ficar en un camió, l'envies a una altra ciutat i llavors ja, la ruta, la ruta del bacalao és que després de fer això, ja se'n va a les Canàries. Imagina com deuen estar les revistes quan van a Canàries. Que no aguanten ja ni les grapes. I ja quan han acabat tot aquest recorregut, que allò ja està que no serveix ni per compost, llavors ho agafen i ho foten en uns contenidors i llavors ho envien a l'Argentina, a Sud-amèrica, per vendre-la. Aquesta és la distribució en cascada. Perquè veieu una mica com funciona el mundillo.

Tha

Sí, però això amb sort. Habitualment passa que tu fas un llibre o una revista... Quan treballava a *El Jueves*, van fer durant un temps una revista mensual que es deia HdiosO, que era la fórmula del 'agua bendita'. Llavors, què passa? S'enviaven cinquanta exemplars a Badajoz. Al cap de tres mesos te'ls tornaven, que no els havien ni desempaquetat. Estaven amb el mateix precinte. Aquella revista no ha tingut ni opció que la vegi ningú. Ara et toca allà. No m'interessa. Fora. El tema funciona així.

Persona del públic

Això no té sentit, la història és que es vengui tot i que guanyi tothom, enlloc que estiguin allà amb el precinte...

Jordi Coll

No els interessa. A l'autor li interessa que es vengui tot. Al distribuïdor, com que són moltes les editorials amb què treballa, li és igual que es vengui l'ampolla de Font Vella, com el comandament del televisor Philips, com l'encenedor...

Tha

La distribuïdora és una màfia. Tu pots ser un gran dibuixant. Pots fer un llibre brutal. I de què serveix si no el distribueix ningú?

Persona del públic

Aquí també entra la feina d'alguns editors, perquè de vegades treus un àlbum i la gent no sap ni que ha sortit. Amb aquest cas ens hi hem trobat. Jo he anat a llibreries a ensenyar-los coses. I això, quan va sortir? Doncs fa tres mesos. Ah, doncs és la primera notícia que tenim. I et quedes així com dient, ... La culpa és de tots. La culpa és molt negra. La culpa és de tots, però també hi ha molta gent que s'hi repenja.

Tha

Van al que és fàcil. Vas a un quiosquer. Què és el que ven? El *Lecturas*, l'*Hola* i el no sé què. Ja està. No li compliquis la vida. Arribes amb una revista nova. Que és això? "A mi, no me lies". On ho poso? Fora. Ja està.

Jordi Coll

A vegades, a mi, m'han donat excuses, algun llibreter que he trucat, que ells ja treballen amb aquest distribuïdor, però li demanes, si ve tal. Et van donant evasives. Escolta, treballem directament. Jo t'envio el gènere i tal. Oh, és que treballar amb un proveïdor més... Escolta xato, si t'estic donant una sèrie de condicions... Ja, amb perdó, amb el descompte, només cal que em posi amb el cul en pompa i ja està. Servei complet. I encara així, és que dius, jo ja no sé què més fer. Clar l'única alternativa que em queda és, amb la conya que jo faig sempre, passejar-me pel metro de Barcelona: 'Hola sé que es triste pedir, soy editor, sé que es triste pedir, pero más triste es cuando un dibujante me pide para una goma de borrar y no se la puedo dar'.

Persona del públic

Al final, si tot continua així, acabarem matant l'intermediari. Que s'acabin les distribuïdores i que tot es faci per Internet i ja està.

Persona del públic

Avui en dia tenim Internet. Hi ha un canvi en el model de distribució. Hi ha un canvi com abans comentàvem i el tema del crowdfunding. Sí, hi ha un moment que diguéssim ... Ara hi ha llibreries que es queixen. No és el mateix. Tu pots anar a Amazon i comprar qualsevol llibre. Compte que això no vol dir que Amazon ho tingui. Amazon ho té en el seu catàleg. A tu et posen, 'plazo de entrega de tres a cinco dias'. Llavors et truca Amazon, a tu o a l'editor. Que també et posa unes condicions, que si algú ha de treballar amb Amazon algun dia, que s'ho pensi dues vegades. Perquè entre les condicions que et posa i les comissions que et cobra, és allò que dius, tio, per això m'ho anuncio jo a la meua web. Que m'ho demanin a mi i ja ho serveixo jo.

Clar, Amazon és Amazon i jo sóc l'últim mindundi i estic a Al final arribarà un moment, inclús les revistes, tot aquest tema que hi ha del paper i el digital... El digital serà més de consum. Coses curtes. Una cosa com el best-seller, en digital no funcionarà. Però clar, et trobarà que per fer prèvies i tal, sí. Coses curtes i tal. És com funciona el món d'Internet. Un vídeo no el fotis una pel·lícula d'una hora perquè ningú estarà una hora enganxat a un cable mirant-se-la. Màxim cinc minuts. Exacte. Llavors que és el que passa? El digital és un altre format, però el paper seguirà existint. En el cas de les revistes per exemple, tristament acabarem funcionant per subscripcions, com passa amb el *Cavall Fort*. A mi ja no em surt a compte treure 10.000 exemplars, perquè me'n comprin 3.000 els quioscos. Jo, sabent que en venc 3.000, al final tindrè 3.000 subscriptors. I amb el tema de llibres de venda per Internet, una mica funcionaràs com fan els americans, amb el catàleg del previous. 'Senyors tenim anunciada aquesta novetat'. Sé que amb això ja tindrè un mínim de vendes de 1.000 exemplars. Això ja ho sé segur perquè hem fet estadístiques i ja sé els números. El què passa és que si, en lloc de 1.000, en puc vendre 4.000, guanyaré més.

Clar què és el que passa? Doncs vaig a anunciar-lo, faig un catàleg, un previous i tres mesos abans, estem preparant això. La gent que ho vulgui, que ho vagi demanant. En el moment que jo vaig a impremta, ja sé les meves previsions, més tot el que m'hagin demanat a més a més. Amb lo qual ja estic fent un tiratge i en el seu moment ja sé que vaig a cop segur. Que és una mica la fórmula que està entre nosaltres. Anunciar les novetats, fer reserves i tal. Però bé, no ho sé. El món està canviant. En el món de la distribució, com el distribuïdor no es posi les piles, hi haurà un moment que, vejam jo per què necessito un intermediari? Aquí per desgràcia no tenim al Rafel Porta que també seria just que digués alguna cosa i donés el seu punt de vista, treballa en una distribuïdora. Vejam és el què dèiem abans, el dibuixant dibuixa, l'editor s'encarrega de fer l'edició de l'obra. L'edició de l'obra és el tema del disseny, la maquetació, el format, encarregar-se que això arribi al distribuïdor. Primer ha d'anar a la impremta. De la impremta ha d'anar al distribuïdor. Encarregar-se de fer la promoció. Ha d'anunciar-ho i de moure tot allò. Però, és clar, tens el distribuïdor que també té la seva part de feina, assegurar-se que els llibres estiguin on hagin d'estar. Que si tu tens un dibuixant que ve a La Massana a signar, els llibres estiguin aquí. Que no vingui el dibuixant aquí i digui, què signo? Porteu-me estampetes perquè llibres no en tinc. Doncs això passa.

Persona del públic

O que el dibuixant els vagi a comprar.

Tha

El què he hagut de fer jo. Aquell llibre, tu el demanes a l'editorial i se'ls en fot. Jo sóc l'autor i he hagut d'anar a l'editorial a buscar els llibres. 'Hola soy el autor, que tal como estamos? Posi-me'n tants, he d'anar a La Massana Còmic. És així.

Persona del públic

I l'editor teu que era de discos o de ...?

Tha

De discos. Aquest llibre de la Billie Holiday és d'una discogràfica que va decidir, entre els seus productes, crear una col·lecció de llibres. El que passa és que va plegar. En va fer vuit o nou i van dir prou, però hi van perdre diners. El jazz ja no és negoci. Imagina't fer un llibre de jazz. Ja és el colmo.

Jordi Coll

No sé si algú vol preguntar alguna cosa més. Suposo que el Josep d'aquí un moment traurà l'escopeta i ens farà fora d'aquí a trets.

Persona del públic

El llibre amb un disc. Quina és la propina d'aquí dins? El disc és la propina? El llibre és la propina? El públic més li'n dónes, més en vol i hem de dignificar el producte. La subscripció és adreçada a un públic que és conscient, minoritari. Jo he editat discos en vinil i era **suicidari**. Ara és un luxe que aprecien uns quants, per sort.

Crec que està molt bé el que està passant. Resituar projectes i objectes de continguts dignes. És impossible col·locar-se a una gran distribució.

Tha

L'important és que sempre hi ha gent. Com al teatre. El cinema no ha matat el teatre.

Jordi Coll

Nosaltres som conscients que hi ha una sèrie de còmics ja, que s'estan donant tota una sèrie de canvis i altra gent que no, que segueix ancorada a una sèrie d'estructures, que t'has de posar al dia.

Persona del públic

Jo m'imagino que si tu has d'adaptar el format del teu còmic al disc, redueixes físicament el teu producte. Però si té el mateix volum que el vinil... És un públic que encara busca la portada. Mira on està premsat...

Tha

Per això es tornen a fer vinils.

Persona del públic

Ara hi ha autors a França que ja no premsen amb CD. Van al vinil directe. Saben que és minoritari, i que aquest públic és un públic selecte. És un públic que aprecia i que paga perquè vol un objecte. Això és molt interessant, el que està passant, perquè hi haurà bazofia i nosaltres.

Tha

Treballes per un públic que saps que ja vol allò i ja està.

Persona del públic

A mi m'agrada molt que estigui en format de vinil. Però numerat.

Tha

Però quan es va fer, llavors era així. Ja és demanar massa. ... un llibre de còmics això és molt.

Jordi Coll

Sí, li dónes aquest valor afegit de la peça única. És que jo tinc la 499 o la 327.

Tha

Jo com a dibuixant, com més gran sigui millor. Entens? Llueix més, no?

Persona del públic

Pinassa, caríssima, està numerada. Vaig anar-ne a buscar i els d'avui dia no estan numerats... selecte perquè és que el contingut és excel·lent a més el vinil hi té a veure.

Tha

I el so és diferent. Tot i que en van dir que el so seria millor i ens ho vam creure perquè ens ho van vendre molt bé. Només han hagut de passar vint anys que amb la història, és ridícul. Només han hagut de passar vint anys i te'n adones.

Persona del públic

Els que hem escoltat i volem tornar a escoltar discos i els anys tràgics de la Billie Holiday, era consumidora de vinils, hi ha un moment que ens hem quedat desencaixats. Els hem llençat, els hem regalat als nostres fills.

Àngels Mach

Moltes gràcies a tots. A vosaltres a la taula, per les vostres explicacions i al públic, per l'interès.

Transcripció revisada de la taula